

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 473/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 227/2008-125 z 30. októbra 2008 v spojení s jeho uznesením č. k. 4 Co 173/2012-282 z 30. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. A. N. (ďalej len „sťažovateľka“) s návrhom, aby vo veci samej bolo rozhodnuté takto:

„... podávam návrh na vydanie Vášho stanoviska k porušeniu môjho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň sa domáham, aby bol rozsudok Krajského súdu (v Bratislave, pozn.)

č. k. 7 Co 30/2007-121 zo dňa 19. 02. 2008, tak vo výrokovej časti veta prvá ako aj v samom odôvodnení zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Poprípade, aby bolo porušovateľovi (počnúc Okresným súdom Bratislava IV) prikázané obnoviť stav pred porušením práva alebo slobody a vo veci ďalej konať.“

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka v podstate napáda rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 227/2008-125 z 30. októbra 2008. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie, následne ju Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a poučil ju, že v dovolacom konaní musí byť zastúpená advokátom. Sťažovateľka opätovne potom, ako bola jej podobná žiadosť právoplatne zamietnutá, požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie advokáta. Tieto žiadosti okresný súd zamietol, krajský súd jeho rozhodnutie potvrdil a Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané proti uzneseniu krajského súdu odmietol. Následne okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie proti rozsudku č. k. 12 Co 227/2008-125 a po jeho nezaplatení dovolacie konanie zastavil. Krajský súd jeho uznesenie potvrdil uznesením č. k. 4 Co 173/2012-282 z 30. apríla 2012, ktoré bolo sťažovateľke podľa jej vlastných slov doručené 29. júna 2012. Od tohto dátumu sťažovateľka počítala lehotu na podanie sťažnosti.

2. Ústavný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov jej sťažnosti, teda aby

a) predložila splnomocnenie spĺňajúce náležitosti § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) – sťažovateľka bola zároveň poučená o možnostiach bezplatnej právnej pomoci,

b) presne označila rozhodnutie, proti ktorému jej sťažnosť smeruje, keďže v petite a prednese sťažnosti sú uvedené odlišné rozhodnutia,

c) oznámila a preukázala, že proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Co 173/2012-282 z 30. apríla 2012 podala dovolanie.

V závere výzvy bola sťažovateľka ústavným súdom poučená, že neodstránenie vytknutých nedostatkov bude mať za následok odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. V reakcii na výzvu ústavného súdu podala sťažovateľka Centru právnej pomoci žiadosť o poskytnutie právnej pomoci na toto konanie pred ústavným súdom, táto však bola rozhodnutím Centra právnej pomoci právoplatným najneskôr 10. augusta 2013 v celom rozsahu zamietnutá v podstate z dôvodu zrejmej bezúspešnosti uplatňovaného práva. Sťažovateľka tak napriek výzve ústavného súdu nebola zastúpená advokátom ani jej nebol ustanovený, a neodstránila ani ďalšie vytýkané nedostatky sťažnosti.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietne okrem iného takú sťažnosť, ktorá nemá náležitosti predpísané zákonom. Z odseku 3 tohto uznesenia je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa požiadavku predpísanú ustanovením § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Preto bolo na neverejnom zasadnutí senátu rozhodnuté tak, ako to je uvedené vo výroku. Ústavný súd pritom vzhľadom na celý obsah sťažnosti ustálil, že táto má zrejme smerovať proti rozsudku krajského súdu uvedenému v záhlaví. Citáciu rozsudku č. k. 7 Co 30/2007-121 v petite ústavný súd považuje za písársku chybu spôsobenú (zrejme) tým, že sťažovateľka petit sťažnosti kopírovala z inej sťažnosti podanej proti uvedenému rozsudku, ktorú však ústavný súd odmietol uznesením č. k. II. ÚS 511/2011-11 už 3. novembra 2011.

5. Ďalšie odôvodnenie tohto uznesenia by vôbec nebolo potrebné (§ 25 ods. 2 tretia veta zákona o ústavnom súde), avšak ústavný súd predsa dodáva, že sťažnosť sťažovateľky by bolo treba odmietnuť aj ako podanú oneskorene. Je totiž zrejmé, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku podala dovolanie, avšak zaň nezaplatila súdny poplatok. Dovolacie konanie bolo preto právoplatne zastavené a sťažovateľka nepreukázala, že by napadla dovolaním aj toto zastavujúce uznesenie, hoci mohla a mala (porov. R 50/1997, ako aj IV. ÚS 62/03, č. 185/2003 Zbierky nálezov a uznesení ústavného súdu). Za týchto okolností podľa názoru ústavného súdu nemožno vychádzať z toho, že lehota na podanie sťažnosti sa má počítať (odvíjať) od právoplatného skončenia dovolacieho

konania, pretože je zrejmé, že dovolací súd sa k rozhodovaniu o podanom dovolaní ani nedostal. Sťažovateľka pritom sama zmarila možnosť, aby dovolací súd jej dovolanie preskúmal. Preto treba v sťažovateľkinom prípade dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) počítať od právoplatnosti samotného rozsudku krajského súdu č. k. 12 Co 227/2008-125 z 30. októbra 2008. Tento podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2008, teda takmer štyri roky pred podaním ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013